

VIII Gz 78/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

SSO Agnieszka Woźniak (Przewodnicząca)

SSO Patrycja Baranowska

SSO Krzysztof Górski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2015 roku, w Szczecinie,

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa L. R. i W. R.

przeciwko „(...) O.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 15 stycznia 2015 roku wydane w sprawie o sygnaturze akt V GNe 2244/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Krzysztof Górski SSO Agnieszka Woźniak SSO Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim odrzucił sprzeciw pozwanej od wydanego w sprawie nakazu zapłaty. Sądu odwołując się do normy art. 504 §1 k.p.c. ustalił, że nakaz zapłaty doręczono pozwanej w dniu 25 listopada 2014 roku termin do wniesienia sprzeciwu upłynął z dniem 9 grudnia 2014, sprzeciw opatrzony datą 10 grudnia został zaś nadany na pocztę w dniu 12 grudnia 2015.

Postanowienie zostało w całości zaskarżone przez pozwaną, która zarzuciła naruszenie art. 504 k.p.c. w zw. z art. 133 §2 k.p.c. i wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu wskazano, że doręczenie nakazu zapłaty w dniu 25 listopada 2004 zostało dokonane sprzecznie z art. 133 §2 k.p.c. albowiem w pozwanej spółce nie ustanowiono pracownika upoważnionego do odbioru korespondencji. Do dokonania tej czynności wyłącznie kompetentny był zarząd spółki a na zwrotnym potwierdzeniu doręczenia nie znajduje się podpis żadnego z ówczesnych członków tego organu. W rezultacie zdaniem skarżącego termin do wniesienia sprzeciwu w ogóle nie rozpoczął jeszcze swojego biegu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Trafnie skarżący wskazuje, że zgodnie z art. 133 §2 k.p.c. doręczenie dla osób prawnych może być dokonane zarówno do rąk zarządu jak i upoważnionego pracownika. Pomija jednak autor zażalenia to, że zwrotne potwierdzenie doręczenia korespondencji sądowej, w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego posiada walor dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. Dokument ten jest więc dowodem tego, co w nim urzędowo zostało zaświadczone. Z kolei w myśl art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.

Z treści zwrotnego potwierdzenia doręczenia pozwanemu nakazu zapłaty wynika, że korespondencję doręczono do rąk upoważnionego pracownika – T. M., która też pokwitowała odbiór własnoręcznym podpisem oraz pieczęcią pozwanej spółki (z datownikiem).

Pozwany wnosząc zażalenie nie starał się podważyć w żaden sposób zgodności z prawdą danych zaświadczonych w zwrotnym potwierdzeniu odbioru, poprzestając wyłącznie na powołaniu twierdzeń dotyczących braku upoważnienia dla osób innych niż zarząd. W szczególności nie odniesiono się do osoby kwitującej odbiór korespondencji od doręczyciela –nie podając jej stanowiska i kompetencji w strukturze organizacyjnej pozwanej.

Przypomnieć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażano wielokrotnie pogląd, że przewidziane w art. 133 §2 k.p.c. upoważnienie do odbioru korespondencji może być udzielone także w sposób dorozumiany (por. np. postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2007, IV Cz 33/07, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r. II CKN 509/99, OSNC 2000/2/42). Ze zwrotnego potwierdzenia odbioru korespondencji wywodzić należy, że w niniejszej sprawie osoba kwitująca odbiór powoływała się na swoje upoważnienie (co odnotował doręczyciel) i posługiwała się pieczęcią pozwanego z datownikiem. Była więc osobą działającą w imieniu pozwanego w lokalu wskazanym jako adres spółki. W tej sytuacji w świetle zasad doświadczenia życiowego nie sposób nie dostrzec, że odbieranie korespondencji przez tą osobę odbywać się musiało co najmniej za przyzwoleniem zarządu pozwanego (zarządu spółki).

W tej sytuacji samo zakwestionowanie w zażaleniu istnienia upoważnienia o którym mowa w art. 133 §2 k.p.c. nie może być uznane za wystarczające dla wzruszenia ustawowego domniemania opartego o normę art. 252 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. W rezultacie stwierdzić należy, że z materiału procesowego wynika, iż doręczenia dokonano stosownie do treści art. 133 §2 k.p.c. do rąk upoważnionego pracownika pozwanego.

Z przedstawionych przyczyn, stwierdziwszy bezzasadności zarzutów zażalenia, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. orzeczono o jego oddaleniu.

SSO Krzysztof Górski SSO Agnieszka Woźniak SSO Patrycja Baranowska

Sygn. akt VIII Gz 134/13

ZARZĄDZENIE

S., (...)

1. (...);

2. (...)

a. (...)

b. (...)

3. (...)